

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quæ Sacramento debetur humilitas, velut ipsum Sacramentum, sit
indivisa necesse est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Dei: Convertere anima mea in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi. Dico ergo vobis, nihil est quod intantum formidet, qui quis hoc beneficium simul accipit, quod ne a grama derelictus necesse habeat deinde egredi ad carnis consolationes, imò desolationes, nisi famis carnalium sensum sustinere vincat. Terribile proinde & nimis formidolosum comminatio: Egredere & pascere hircos tuos. Quod est indignam te noveris illa sua familiaris & suavis & vnum contemplatione celestium, intelligibilem, divinatum. Quamobrem egredere de sanctuario moor de tuo, ubi secretos sacrosq; veritatis ac sapientia sensus dulciter haurire solebas; & magis tanquam una de secularibus, pascedis & oblecta tua carni sensibus meritare. Hircos quoque, qui peccatum significat, & in iudicio collocandi sunt a sinistris, dicit vagos & petulantes corporis sensus, per quos peccatum tanquam mors per fenestras intravit ad animam. Tum paucis interjectis, turpitudine mutationum, ut cui ante studij fuerat peregrinans & exulans animam suam sacris meditationibus tanquam celestibus pascere bonis, Dei beneplacitum & mysteria voluntatis eius inquirere, penetrare devotione Coelos, & mente superna circum mansiones, salutare Patres atq; Apostolos, & choros Prophetarum, Martyrumq; admirari triumphos, ac super pulcherrimos orantes Angelorum; nunc om-

nibus his omissis, turpi se mancipet corporis servituti ad obediendum carni, ad satisfaciendum ventri & gula; ad manducandum in univ. in terra, unde ex ea qua pratorit, mendi huius figura, suam semper famelicam curiositatem aliquatenus consolatur. Exiret aquarum deducant oculi mei super huiusmodi animam, qua cum nutretur in croceio demum amplexatur stercova. Pascis enim iuxta beati viri sententiam, sterilem qua non habebat filios, & vidua non beneficit.

Quae postrema verba ex Jobo deprompta, sic **Tob 24.** accommodantur à S. Gregorio carni & animae, ut dum dicitur pasci caro sterilis, simul dicatur non bene fieri animae viduae, quasi diceretur, dum nutritur caro, negligitur anima. Caro autem dicitur sterilis, dum anima est vidua; quia dum vacua & deserta est anima, nihil boni caro praestat. Denique vidua est anima, quando est Deo vacua, & tunc illi animae viduae non bene fit, quando dea deseritur anima, ut cum posses illam Deo replere, non tamen audeas.

Ut vero quae de humili cultu jungendo familiaritati cum Christo Domino dicta sunt, corroborentur fitius: opportunitate videtur exemplum Davidis, coram Atea ludentis, saltantis, & sese cum interne, tum externe plurimum humiliantis.

Ante Dominum qui elegit me, Ludam & vilior sum plusquam factus sum, & ero humilis in oculis meis. 2. Reg. 6.

VERITAS PRACTICA.

De utroque necessario humilitatis actu.

Vel neutro vel utroque simul oportet esse humilem.

Quae Sacramento debetur humilitas, velut ipsum Sacramentum sit indivisa necesse est.

RATIO EST, Quia quae Sacramento debetur humilitas, nos illi perfecte totos debet subijcere.

Sed nisi esset in nobis indivisa, non perfecte nos totos Sacramento subijceret.

Ergo sit indivisa necesse est. & neutro vel utroque simul humilitatis actu nos esse oportet humiles.

I. P U N C T U M.

QUAM in multis luculenter arca veteris testamenti, figuram augustissimae praese ferret Eucharistiae, posset considerari attentius, & illud Moysis de Populo Chritiano longè magis quam de Judaico pronuntiare: *En populus sapiens & intelligens gens magna. Non est alia natio tam grandis, qua habeat Deos appropinquantes sibi, sicut adest nobis Deus*

noster. Verum quo cultu sit à nobis celebranda haec novi Testamenti arca, quae pietatis significatione prosequenda, his maxime solennioribus feriis, quae totae sunt illi cultui destinatae, longè magis praestat expendere, seu potius intueri exemplo veteris illius populi, qui tanta religione suam illam in arcam ferebatur, quanta describitur in eorum monumentis ad omnem posteritatis memoriam commendanda. Sic autem inter illos dignitate David eminebat, ita & isto pietatis genere praestitit, tantumque cultus ac religionis illi sacro ligno quondam exhibuit, ut videatur non fuisse magnus David, nisi ut se tum magis demitteret, nec major unquam vius sit, quam cum se ita demisit.

Deut. 4. D. Th. in opus.

Habetur rei gesta historia fuse descripta l. 2. Regum, cap. 6. Fufius autem à S. Papa Gregorio, multas quidem ob illustres quæ in ea lucent virtutes, sed unam præsertim humilitatem.

Lit. 27.
Mor. c. ult.
timo.

Intueri libet, inquit, quanta virtutum munera David perceperat, atque in his omnibus quam forti se humilitate servabat. Quem enim non extolleret ora leonum frangere, ut foris brachia dissipare, de spectis prioribus fratribus eligi, reprobato rege ad Regni gubernacula ungi, timendum cunctis uno lapide Goliath sternere; à rege proposita extinctis allophylis numerosa præputia reportare, promissum tandem regnum percipere cunctumq; Israëlitem populum sine ulla contradictione possidere? Et tamen cum arcam Dei in Hierusalè revocat: quasi oblitus prælatum se omnibus, admixtus populis arcæ arcam saltat. Et quia coram arca saltare, ut creditur vulgi mos fuerat: Rex se in divino obsequio per saltum rotat: Ecce quem Dominus cunctis singulariter prætulit: sese sub Domino & exaquando minimis, & abjecta exhibendo contemnit. Non potestas regni ad memoriam reducitur non subjectionum oculis saltando vilescere metuit, non se honore prælatum ceteris, ante eius arcam qui honorè dederat, recognoscit. Coram Deo egit vilis vel excreta: ut illa & humilitate solidaret, qua coram hominibus gesserat fortia. Quid de eius factis ab aliis sensiatur, ignoro: ego David plus saltantem stupeo quam pugnantem. Pugnando quippe hostes subdidit: saltando autem coram Domino semetipsum vicit. Quem Michol filia Saül adhuc & tumore regis generis insana, cum humiliatum despiceret, dicens: Quam gloriosus fuit hodie Rex Israël discooperiens se ante ancillas servorum suorum, & nudatus est quasi si nudetur unus de scurris, protinus audivit: vir vix Dominus, quia ludam ante Dominum qui elegit me potius quam patrem tuum. Ac paulo post ait: Et ludam & vilior fiam plusquam factus sum, eroq; humilis in oculis meis. Ac si aperte dicat: vilescere coram hominibus affecto, quia servare me coram Domino ingenuum per humilitatem quero. Sunt verò nonnulli qui de semetipsis humilia sentiunt, quia in honoribus positi nil se esse nisi pulvèrè favillamq; perpenderit, sed tamen coram hominibus de spectis apparere refugiunt, & contra hoc quod de se interius cogitant, quasi rigida exterius venustate palliantur. Et sunt nonnulli qui vilos videri ab hominibus appetunt, atque omne quod sunt, dejectos se exhibendo contemunt, sed tamen apud se introrsus quasi ex ipsis merito offensa utilitatis intumescunt, & tanto magis in corde elati sunt, quanto amplius in specie elationem premunt. Quæ utraque unius elationis bella, magna David circum-

spectione deprehendit, mira virtute superavit. Quia enim de semetipso intus humilia sentiens, honorem exterius non quarit, insinuat dicens: ludam & vilior fiam. Et quia per hoc quod vilem se exterius præbuit nequaquam interius intumescit; adjungit: Eroque humilis in oculis meis. Ac si dicat, qualum me exterius despiciens exhibeo, tale me & interius attendo.

In quibus S. Doctoris verbis, utrum magis miretis, vide, an Davidem sic humiliter de se sentientem, an Gregorium sic humiles Davidis sensus exponentem. Ex utroque certe liquet, quam opportune modo hæc veritas perpendenda proponatur. Quod qua debetur Sacramento humilitas, velut ipsum Sacramentum sit indivisa, hoc est, sit ita simul à nobis jungenda, ut nisi simul internum ac externum humilitatis jungamus actum nulla sit prorsus humilitas, nullus Sacramenti cultus, nulla pietas, nulla devotio.

Ratio quæ affertur non tantum est efficax ad veritatis evidentiam, sed ad pietatis sensum acuendum: ut enim declaratur quamnam Sacramento debetur humilitas, debet ea proferri humilitas; quæ nos perfecte totos Sacramenti subsiciat; nec enim minor illi debetur: nam cum sit humilitati hoc proprium & nativum, ut quantum cuique debetur, tantum illi quod quisque debet, totum subsiciat: certe non minus à nobis Sacramento debetur, quam quod toti sumus, ac proinde non minor esse potest circa illud humilitas, quam quæ nos illi totos plenè & perfecte subsiciat, dicaturque nobis singulatim, *Humilia val de spiritum tuum.* Ecclesi. 7.

Jam verò ut apertius id agnoscamus, nonne inspectandi sunt tituli quibus jure suo SS. Sacramentum nos sibi totos devinct? nonne autem in his inspectandis titulis pietas inflammari potest? Age ergo, quid est quamobrem toti sumus præsertim hujus Sacramenti? Proferri possent tot tituli quod in se Christus continet, quibus nos sibi totos habet devinctos. Nam cum sit ipse Christus præsens Sacramento, præsentia, quam vœcant, reali & personali; quid minus habet Sacramentum quam quod ipse Christus? Sed ne longius abeat oratio, septem duntaxat attingemus illos qui Christo simul & Sacramento magis conveniunt.

Primus est Sacerdotis & sacrificij. Quis dubitet Christum esse primarium sacerdotem, qui se ipsum toties immolat, quoties hæc ab alijs sacerdotibus sacra immolatur hostia? Nonne propterea dicitur sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisede.

Psal. 109.
Hebr. 7.

II. PUNCTUM.

SED nisi esset in nobis sic indivisa humilitas, ut simul interna & externa esset, non perfecte nos totos subiceret Sacramento.

Cum enim confitemur anima & corpore, nonne si horum deficiamus alterutro, non toti sumus? Nonne autem illorum deficiamus alterutro, si vel interna vel externa desit humilitas? Nonne ad corpus æquè spectat externa humilitas, atque ad animam interna penetrat? Nonne idcirco in Sacramento & in universo Dei cultu adhibentur ceremoniæ, ritus & formæ quædam, quibus suo modo exercetur corpus & impenditur in divinū obsequium, sicut suis internis actibus anima? Nonne hoc est quod agebat David, *Cor meum & caro mea exultaverunt in Deum vivum*. Videri potest S. Thomas loco annotato.

Psal. 73.
1. 2. q. 107.
4. 2.

Licet verò etiam diceretur humilitate corporis animam, & humilitate animæ corpus humiliari juxta illud Davidicum, *Humilitas est in pulvere anima nostra*, cum tamen aliter atque aliter internis & externis humilitatis actibus anima si ve corpus sese subjiciant, quis non videat, quod si deessent alterutri eorum actus, simul deesset etiam ex illis partibus humilitas & subiectio; sicut si fide divina non crederentur omnes articuli nonne tot illis ex partibus fides deesset, nec intellectum Deo subiceret, quot deesset ei eisdem articulis?

Pj. 43.

Sic planè sentiunt de vera humilitate sancti Patres. Sic expresse S. Ambrosius. *Vera humilitas est qua inter quoslibet meritum gradum, nunquam sui potest esse dissimilis. Nam & in officiorum vicissitudine, & in mansuetudinis lenitate, & in voluntaria paupertatis electione, invenitur multa distantia, & alter altero in proposito sui devotione aut major aut minor est. IN VERA AUTEM HUMILITATE NIHIL DIVISUM, nihilq; non solidū est, & ideo omnes participes suos unum facit, quia in aequalitatem ipsa non recipit.*

l. 10. ep. 84.

Non est sensus, æqualem esse in omnibus humilitatis virtutem, aut æquales omnes in hac esse virtute; cum longè dispar ejus possit esse ratio sicut fidei, charitatis, & aliarum virtutum; sed quod S. Doctor, nihil est ita divisum, ita mancum & deficiens in vera humilitate, ut non plene subiciat omnem hominem ex quavis ipsius parte quam exigit ejus status ut se subjiciat, nam si alioquin aliqua pars deesset, non esset vera humilitas, manca esset & mutila, sicut mutilum esset corpus, cui totæ non adessent sanæ partes & integre. O insignem humilitatis gloriam, quæ sic tota simul in se constat, ut vel nulla vel tota sit.

Melchisedech, & sempiternum habere sacerdotiū? Potestne verò considerari Christus sic se totū in Sacramento immolans, & nō inde inferri nos ejus esse totos hoc titulo tam frequenter renovato, quàm se ipse frequenter immolat? Nonne sic hostiam nos ut illi exhibeamus, sæpe admonemur.

Rom. 12.
Ephes. 4.

Secundus est *Redemptor*, sic enim passionis & mortis suæ meritum nobis applicat, unde illi ab Ecclesia canitur, *Ve redemptionis tuæ fructum in nobis jugiter sentiamus*. Quid verò est esse redemptos, nisi totos ejus esse, a quo redempti sumus? Nonne sic argumentatur Apostolus? *Non estis vestri, empti enim estis pretio magno.*

2. Cor. 6.

Tertius est *Regn*. Sic enim regnat in tota universim Ecclesia, quæ dicitur ejus regnum, & particularim in anima, quæ se illius subdit legibus. At quid est esse subditum illius legibus, nisi totum illius esse, cum prima regni lex ea sit, *regnum meum non est de hoc mundo*. Id est, ubicunque regnaverō, nihil educum, nihil creatum, nihil mortale sese mihi opponat.

Joan. 18.

Quartus est *Pastor*. Carne sua videlicet nos ipse pascit, quid clarius at quid strictius ad nos illi totos astringendos? quid magis nostrum quàm eibus quo sustentemur, & quid minus nostrum, quàm nos cibo illo sustentari, si nos in se eibus ille convertat? *Qui manducat me*, inquit, *& ipse vivet propter me.*

Joan. 6.

Joan. 3.

Quintus est *Sponsus*. Nam qui habet sponsam, sponsus est; & qui sponsus est, habet sponsam. Hic autem in Sacramento cum inter Christum & animam intercedat unio quæ in terris potest esse strictissima, non potest alio quàm sponsæ nomine significantius exprimi: nec potest ambigi quin inde anima tota sit Sacramenti seu Christi, cum sponsa tota sit sponsi, relictis aliis omnibus.

Luc. 14.

Sextus est *Magistri*. Quo de titulo vide sequentem feriam, & quali nos inde vinculo sibi totos constringat, expende quod ipse dixit, *Omnis enim vobis qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.*

Joan. 5.

Septimus denique *Medici* qui sanat omnes infirmitates nostras, si velimus eas sanari: velle id autem quid est aliud, quàm nos ei totos subicere? Unde ipse ab unoquoque nostrum, quærit, *Vis sanari? vis te mihi sanandum permittere?* o quis nolit? & tamen cum vix ullus sanetur, mirare poteris, o quis velit? Videtne saltem quo jure quibusve titulis Sacramentum hoc exigit, ut illius toti sumus, ac proinde humilitas quæ nos illi subicere, nos totos ei subiciat necesse est, aut ea non sit humilitas quæ tali debetur Sacramento. *Hic apparebunt humiles moi.*

Matth. 16.

III. PUNCTUM.

SICUT ergo David ex utroq; humilitatis actu dicebat: Ante Dominum vilior fiam plusquam factus sum, & ero humilis in oculis meis: sic nos oportet esse humiles, tum internè simul & externè, coram Christo Domino: sic indivisa debet esse humilitas qua sanctissimo debetur Sacramento, velut ipsum quodammodo Sacramentum, id est, tota simul in unaquaq; sui parte. Sicut nempe corpus & sanguis Christi separatim consecrantur in altari, aut sicut corpus ipsu in partes dissectatur, cum tamen Christus totus remaneat sub utraq; specie & sub minima quavis parte; sic humilis animus, licet hunc aliquando internum separatim, aut hunc externum humilitatis actum exerceat, debet tamen utrumque simul indivisim exercere. Debet externum actum ex interno producere, & internum quem edit, debet externo profiteri, aut paratus esse ad quamcunq; proficendi rationabilem occasionem. Sicut enim corpus ordinatur in Deum per animam, inquit S. Th. ita cultus exterior ordinatur ad interiorem, & interior ab exteriori perficitur, unde nonnullis indiget sensibilibus signis quibus adjuvetur & compleatur, sicq; homo perfecte Deo subiciatur, id est, se toto, id est, animo & corpore, non uno separatim sed utroq; simul. *Humilem ui illi animas nostras, seruiantes illi:* quocunq; scilicet externo cultu: sic sanctissima Judith non unum ab alio separans, sed utrumq; simul ita connectens ut sicut ex corpore & anima fit unum compositum, qui homo dicitur, & sicut ex Christi corpore & speciebus panis fit unum Sacramentum quod per excellentiam Sacramentum nominatur, ita ex internis simul & externis humilitatis actibus fit illa virtus humilitas, qua verè Christus colitur, & sine qua nullus est eius cultus, *In vanum & sine causa me colunt,* inquit Dominus, nec prodest interior cultus, si quem debent exteriorem non adhibent, nec sufficere potest exterior, si alter desit, atque ita in vanum & sine causa me colunt, quando mihi tantum alterutro seruiunt & non utroque simul.

Non potest quidem corpus sine anima, nec animus sine corpore quamdiu hic vivit, humilitatis aut religionis cultum ullum exhibere; sicque naturaliter à se invicem illi actus interni & externi non magis separati sunt quam corpus & anima quæ simul ununtur. Si tamen acuratus inspectentur prout à multis exerceri solent, & morali sensu perpendantur, tanta illorum occurret disse-

rentia, quanta est corporis & animæ dum à se dissociunguntur, Solo corpore, solo externo cultu & actu, quasi essent exanimæ, illi Christum colunt: & se illi subijciunt, qui flexis quidem adorant genibus, sed mente, ne dicam lingua & oculis, mente interna sic vagantur, ut vix ullum veræ pietatis sensum, vix ullum veræ humilitatis actum ex animo edant. *Appropinquat populus iste ora suo & Is. 29. labris suis glorificat me, cor autem ejus longe est à me.*

Atque utinam de leviculis quibusdam animi motibus querela tantum esset, sed contineamus nos in nostra de humilitate materia, consideremus quo tempore se vir ille aut mulier ad templum conferunt adoraturi sanctissimum Sacramentum, seq; illi toto prostraturi corpore, quasi viles & humiles servi; nihil tamen animo versare aliud quam superba, quam elata, quam mundana, & uno verbo, Christianæ humilitati planè opposita. Quod enim pene omnes in templis, nisi diligenter caveant, cogitatione detinet & affectu; superba illa est vestium laxitas, & ambitiosa quædam spectandi sui cupiditas, quæ fit, ut vel oculos & mentes spectantium omnium ad nos attrahamus, vel ipsi nos è converso sinamus in illos attrahi, ne quid forte nobis splendidius & illustrius præ se ferant, unde invidiæ faces, arrogantia stimuli, & superbiæ flatus excitantur supra fidem exitiabiles, atque ita mentem penitus occupant, ut non sola horum cogitatio, quod factis quidem grave foret, sed affectus, sed desideria, sed præcipua cupiditates, totum sibi furentur hominem, nihil ut concupiscat anima vehementius, quam quod corpore videtur abjecisse. Nonne vides ut corpore sese deprimat, sese abjiciat, & in pavementum pronus se incurvet? At vides ne ut simul se superbè erigat animo? vides ut intumescat, ut invideat, ut se splendidiorem aliis gaudeat, vel minus illustrem doleat? Et vocabis externos illos humilitatis actus? Illum censebis humilem, qui dum se actu exteriori abjicit, se interiori attollit: dum Davidem simulat, Saulem agit, & quo se putat cultu corporis Christum magis venerari, magis inhonorat & offendit. *Es vos inhonorastis me. Et clamabunt & non exau-* Ioan. 8, *diet, propter superbiam.* Hæc una maximè ratio, *1ob. 35.* cur preces nullæ, quia dum oras, superbis: & superbos Christum non audit.

Quando etiam superbum deponerent habitum, nisi simul animo verè sint humiles, sunt illæ similes cuidam mulieri quæ mutavit habitum ut Prophetam falleret. *Ingrederet* 3. Reg. 14.

1. 2. q. 101.
a. 2.

Judith. 8.

Isa. 29.

Marc. 7.

duxerit Ieroboam: quare aliam se esse simulat?

Sunt alij vero qui se intus animo variis exercere in actibus humilitatis, devotionis & perfectioris cuiusque cultus, quasi sint omnium vilissimi & deterrimi, quos tamen si se obtulerit occasio vel in templis cedendi alijs, vel in compositis comitandi cum paucis sacram Hostiam ad infirmos delatam, pudebit scilicet, erubescant, confundentur, declinabunt à semita, quod soli pauperes Christo faciunt, id negabunt divites, quasi supra suam sortem sic Christo deservirent, quasi quod Christo præstare ut obsequium, sua

esset inferius dignitate. An istos credes humiles? an illa erit humilitas sic divisa, quæ Sacramento debetur? Apparet certe quàm sit manca. Quamobrem cave omni modo factum, & audi quod ait Dominus per Prophetam, *Non adjicies exaltari amplius in monte sancto meo.*

Sophon. 3.

Videri debet præsertim Feria 2. sequentis Hebdomadæ.

Atque ut nihil debitum Sacramento reservamus non plenè datum, subjungatur præcedenti sequens, de triumpho Christi ad hæc Apostoli verba:

Expolians principatus & potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso. Coloss. 2.

VERITAS PRACTICA.

Quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat.

RATIO EST, Quia voluntas humana est, quæ hodiernum Christi triumphum magis illustrare debuerat.

Sed illa ipsa voluntas hunc triumphum magis obscurat.

Ergo quod est valde deplorandum, & ne vitio nostro fiat, diligenter præcavendum, quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat.

I. PUNCTUM.

Sess. 13. c. 5.

SANCTA Synodus Tridentina declarans p̄, & religiose admodum in Dei Ecclesiam inductum fuisse hunc morem, ut singulis annis peculiari quodam & festo die præcelsum & venerabile Sacramentum singulari veneratione ac solennitate celebraretur, utq; in processionibus reverenter & honorificè illud per vias & loca publica circumferretur, hanc reddit ratione valde considerandam: Equissimè est enim sacros aliquos statutos esse dies, cum Christiani omnes singulari ac rara quadam significatione gratos & memores testentur animos erga communem Dominum & Redemptorem pro tam ineffabili & planè divino beneficio, quo mortuæ ejus victoriæ & triumphus representatur. Atq; sic quidem oportuit victricè veritatem de mendacio & hæresi triumphum agere, ut ejus adversarij in conspectu tanti splendoris & in tanta universæ Ecclesiæ lætitiæ positi, vel debilitati & fracti tabescant, vel pudori & affectu & confusi aliquando respiciant.

Haynesius pars tertia.

Hæc ad verbū S. illa Synodus, unde non modo patet hodiernam solennitatem esse quendam Christi triumphum, sed hunc triumphum esse triplicem, de quo citata possint Apostoli verba intelligi, *Expolians principatus & potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso.*

Primus triumphus est crucis & mortis, cū Christus in cruce moriens, principes tenebrarum hæc nempe dæmones vicit, & de his triumphavit, quia per mortem suam, quantum in ipso est, animas eis sustulit, & æternæ damnationis sententiam contra homines latam, in sempiternam commutavit beatitudinem. Hic autem triumphus hodie representatur, ipsos hodie secum dæmones Christus victos & ligatos quodammodo circumducit per urbem & universum orbem, atq; in exemplum profert, quo discant omnes sic se victori Christo subijcere. Nam oportet illum regnare donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus.

Secundus triumphus est fidei seu veritatis catholicæ contra mendacium & hæresim, cujus auctores & fautores sunt ipsimet principatus seu principes tenebrarum, de quibus triumphat hodie Christus, cū se tanto magis colendum & adorandum palam omnibus præbet, quanto illi magis eum deprimere contendeant, negantes Sacramenti veritatem. Sic honorabitur quemcumque Rex voluerit honorare.

Ephes. 6.

Tertius denique est virtutis seu veritatis practicæ contra pravam & perversam humanam voluntatem, quam sicut depravant illi ipsi tenebricæ

E

acc